

Sygn. akt II CSK 319/15

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z wniosku D. S.

przy uczestnictwie P. S.

o podział majątku wspólnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania

od postanowienia Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 28 stycznia 2015 r., sygn. akt IV Ca 810/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od uczestnika postępowania na rzecz wnioskodawczyni kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie uczestnik postępowania wniósł skargę kasacyjną uznając, że poniósł wyższe od uznanych przez sąd nakłady z majątku osobistego na majątek wspólny, zatem powinien zostać obciążony obowiązkiem dopłat w niższej wysokości. Dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał na jej oczywistą zasadność oraz występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego. Oczywista zasadność ma polegać na nieprawidłowym zastosowaniu art. 381 k.p.c. i uznaniu za spóźniony oświadczenia złożonego na rozprawie apelacyjnej przez pierwszą żonę uczestnika co do przeznaczenia uzyskanych od niej środków na podstawie ugody o podział majątku wspólnego jako nakład na majątek wspólny z nową żoną. Z tego względu skarga nie jest jednak oczywiście uzasadniona, ponieważ art. 381 k.p.c. pozostawia sądowi swobodę („może”) oceny, czy w konkretnym przypadku dopuści nowy dowód, czy nie, chyba że potrzeba jego powołania pojawiła się później, co w tej sprawie nie miało miejsca. Choć skorzystanie z tej swobody *ad casum* może być krytykowane, ale w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych, a skorzystania z tej kompetencji sądu nie można uznawać za dowód na oczywistą zasadność skargi. Natomiast istotne zagadnienie prawne mające uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało niejasno sformułowane. Skarżący zdaje się uważać, że Sąd Najwyższy powinien wyjaśnić, czy jeśli w apelacji nie zarzuci się wadliwej wyceny wartości składnika majątkowego obciążonego ograniczonym prawem rzeczowym, to sąd może to uwzględnić z urzędu w ramach ustalania wysokości należnej dopłaty przy rozliczeniu. Problem ten nie budzi wątpliwości - skarżący nie powołuje zresztą ani rozbieżnych wypowiedzi doktryny, ani tym bardziej rozbieżnych orzeczeń. Ustalenie wysokości należnej dopłaty ma charakter matematyczny - jego podstawą jest wcześniejsze ustalenie wartości składników majątku, nakładów na majątek itp.

Na tym etapie korekta nie jest możliwa. Ustalenie wartości składnika majątku jest często kwestią sporną między stronami w postępowaniu o zniesienie współwłasności. Jeśli jednak wycena nie zostanie zaskarżona, to można przyjąć, że została zaakceptowana przez drugą stronę, co, co do zasady wyłącza możliwość dokonania odmiennej oceny przez Sąd II instancji. Byłoby to wyjściem poza zarzuty apelacji wbrew woli apelującego. Choć zatem jest jasne, że obciążenie ograniczonym prawem rzeczowym wpływa na wartość składnika majątku wspólnego, to rolą Sądu II instancji nie jest samodzielne ustalanie, czy poszczególne składniki majątku są w ten sposób obciążone i jak to wpływa na ich wartość.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.